

Prædiken juleaften 2020

Lukasevangeliet 2,1-14: Og det skete i de dage, at der udgik en befaling fra kejser Augustus om at holde folketælling i hele verden. Det var den første folketælling, mens Kvirinius var statholder i Syrien. Og alle drog hen for at lade sig indskrive, hver til sin by. Også Josef drog op fra byen Nazaret i Galilæa til Judæa, til Davids by, som hedder Betlehem, fordi han var af Davids hus og slægt, for at lade sig indskrive sammen med Maria, sin forlovede, som ventede et barn. Og mens de var dér, kom tiden, da hun skulle føde; og hun fødte sin søn, den førstefødte, og svøbte ham og lagde ham i en krybbe, for der var ikke plads til dem i herberget. I den samme egn var der hyrder, som lå ude på marken og holdt nattevagt over deres hjord. Da stod Herrens engel for dem, og Herrens herlighed strålede om dem, og de blev grebet af stor frygt. Men englen sagde til dem: »Frygt ikke! Se, jeg forkynnder jer en stor glæde, som skal være for hele folket: I dag er der født jer en frelser i Davids by; han er Kristus, Herren. Og dette er tegnet, I får: I skal finde et barn, som er svøbt og ligger i en krybbe.« Og med ét var der sammen med englen en himmelsk hærskare, som lovpriste Gud og sang: »Ære være Gud i det højeste og på jorden! Fred til mennesker med Guds velbehag!«

Juleevangeliet er for mig fyldt med julens glæde. Lige så snart ”og det skete i de dage”, er kommet ud over mine læber, så føler jeg, at nu er det endelig jul.

Sådan tror jeg, at mange mennesker, som plejer at komme i kirke i julen, har det med juleevangeliet, som en fast og selvfølgelig del af julen. Ligesom andesteg og dans om juletræet, hører juleevangeliet med og uden det er det ikke rigtig jul.

Men i år, har været, og er stadig, et mærkeligt år. I år er julens gudstjeneste langt fra selvfølgelig, og helt indtil d. 21. december var det til diskussion, om vi overhovedet kunne holde kirkerne åbne til jul – og debatten går forsat på, om vi bør det. Aldrig før har det været så kontroversielt at gå i kirke til jul. Men i år er alt vendt på hovedet.

Julen er den tid på året, hvor plejer er aller vigtigst. Den tid, hvor vi glemmer alt det, som splitter os, og kort ophæver hverdagen, ved at fejre julen, som vi altid har gjort det. På en måde ophæver vi tiden selv, ved at fejre julen, præcis som vi gjorde det engang. Vi søger barndommens glæde og forventning; selve julens magi. Vi gør mange ting, præcis, som da vi selv var børn, og oplever gennem vores egne børn og børnebørn, den barnlige glæde, som følger med julens magiske gentagelser.

Derfor rammer det os også så hårdt, når vi ikke kan fejre julen, som vi plejer. Hvert år vises vi i TV-julekalendere, hvor julen på den ene eller anden måde er truet. Hjemme hos os, har vi set Bamse og Kylling stædigt jagte julemanden helt til Grønland, for at give ham gavebånd og gavepapir tilbage, så julen kan reddes.

Og jeg tror at de julekalendere viser os følelsen, som vi alle sammen har af, at julen kan gå galt. At den er hellig og skal bevares. I år står vi i en tid, hvor det om noget føles som om, at den er truet. Der rygtedes lukning af broerne og det skulle besluttes, om hvorvidt vi turde tage bedstemor med til jul.

Der er en masse følelser på spil; usikkerheden og uvisheden, har vi været vandt til siden vi lærte ordet corona først ude i verden i januar, og for alvor her i Danmark i marts. Den har allerede ændret vores hverdag og vores vaner, men ingen har ønsket, at den også skulle påvirke vores jul.

Julen bør været fredet. Den er hellig, og som mange af os juleaften synger i Peter Fabers julesalme ”sikken trængsel og alarm”, så kan vi leve med, at der bliver vendt op og ned på alting; der skal bare ikke røres ved vores gamle jul. Sådan har de fleste det; julen er fredet.

Når jeg føler, at min jul er truet, så hjælper det mig at læse juleevangeliet, og se på, hvordan den første jul var alt andet en fredelig.

Den stakkels højgravide Maria på sit æsel, som gik hvileløst omkring med plukveer, og intet sted kunne finde at føde sit barn. Hvordan de var i den dybeste trængsel og nød, og at deres redning bliver en ussel stald, hvor hun føder hele verdens frelser omgivet af dyr og komøg.

Den første jul var kaotisk, beskidt og smertefuld. Den var fuld af forvirring, bekymring og frygt.

Og midt i deres forvirrede og fortvivlende mørke, kommer frelseren til verden. Julefreden fødes og sænker sig over dem, midt i deres kaos. Englesang og himmelsk fred, der midt i stalden, hos de to arme mennesker, som ikke længere er bange, men fyldt af saglig glæde.

Og det fortæller mig, at julens glæde kommer til os, ligegyldigt hvor vi er, eller hvem vi er sammen med. Julen er i sin natur ikke perfekt. Den opstod ud af fortvivlelse, som et lys i mørket. Frelsen kom til os, midt i kaos og

Den ramte os, som et klar og varmt lys i en mørk december-nat.

Julen er aldrig perfekt, men den er et lys i mørket, for os alle sammen.

Glædelig jul til jeg alle sammen, hjemme i stuerne.